

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa Spółdzielni (...) w S.
przeciwko B. S. i A. M.
o stwierdzenie nieważności uchwał ewentualnie o ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 7 maja 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 24 maja 2018 r., sygn. akt V ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powódki na rzecz każdej z pozwanych kwoty po 240 zł (dwieście czterdzieści) tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 28 lutego 2017 r. oddalił powództwo o stwierdzenie nieważności ewentualnie ustalenie nieistnienia uchwał nr 2 i 3 zarządu powodowej Spółdzielni z dnia 27 sierpnia 2013 r. w sprawie przyjęcia pozwanych w poczet członków.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny sprostował oznaczenie przedmiotu postępowania zawarte w wyroku Sądu pierwszej instancji przez pominięcie słów: „nieistnienia stosunku członkostwa B. S.” i oddalił apelację powódki.

Powódka w skardze kasacyjnej powołała obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazała przyczyny objęte art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączyła z potrzebą wykładni art. 56 § 1 zdanie ostatnie w kontekście art. 45 § 1 i art. 46 pr. spółdz., w odniesieniu do dopuszczalności i skuteczności oddelegowania członka rady nadzorczej do pełnienia funkcji członka zarządu, w sytuacji nieokreślenia czasu delegacji, co powodowało, że w stosunku do czynności podejmowanych przez taki zarząd nie było właściwego nadzoru, bo członków zarządu powoływała rada nadzorcza.

Na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wskazuje wydanie orzeczenia z pominięciem w postępowaniu apelacyjnym właściwych czynności rozpoznawczych i kontrolnych, co polegało na pominięciu istotnej części materiału dowodowego i oparciu rozstrzygnięcia na twierdzeniach pozwanych, z pominięciem charakteru działalności Spółdzielni.

Sąd najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna została ukształtowana jako nadzwyczajny środek prawny, służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego, polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być zrealizowane jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego, nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce. Sąd Najwyższy bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym.

Przedstawienie we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przesłanki występowania istotnego zagadnienia prawnego nakłada na skarżącego obowiązek sformułowania tego zagadnienia oraz przedstawienia odrębnej,

pogłębionej analizy prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2002 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, niepubl.). Wymaganie to dotyczy przytoczenia argumentów wskazujących na rozbieżne oceny prawne lub możliwość takich ocen w kontekście przepisów, w związku z którymi zagadnienie zostało sformułowane. Powinno ono odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści tego przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, ale nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego orzeczenia. Jednocześnie rzeczą skarżącego jest wykazanie, że rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego jest konieczne do rozpoznawania tej sprawy oraz innych podobnych spraw. Przedstawione przez skarżącą zagadnienie nie spełnia tych wymagań. Problematyka objęta art. 56 pr. spółdz. była przedmiotem wypowiedzi także Sądu Najwyższego, skarżąca nie wykazała, że zachodzi potrzeba zmiany przyjętego zapatrywania. Kwestia określenia „czasowości” delegowania powinna wynikać z okoliczności konkretnego przypadku, a ocena podjętej decyzji w późniejszym okresie, w celu zdyskredytowania działających czynności, nie jest objęta zakresem wykładni o charakterze generalnym. Przedstawione w uzasadnieniu okoliczności wskazują, że w istocie skarżąca zmierza do uzyskania odpowiedzi co do prawidłowości rozstrzygnięcia w realiach tej sprawy.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Z argumentów przedstawionych we wniosku, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu wynika jaskrawa sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania, obowiązującymi w państwie. Podkreślenia wymaga, że do uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawy są usprawiedliwione, ale do przyjęcia skargi do rozpoznania jest niezbędna oczywista zasadność

w przedstawionym rozumieniu. Analiza wniosku i jego uzasadnienia w zestawieniu z zarzutami skargi kasacyjnej i uzasadnienia kwestionowanego orzeczenia prowadzi do wniosku, że skarżąca kwestionuje jego podstawę faktyczną, proponując prezentowaną przez siebie wersję oceny podjęcia zaskarżonych uchwał po upływie kilku lat od tego zdarzenia. Nie było podstaw do uznania, że orzeczenie Sądu Apelacyjnego dotknięte jest tak zasadniczymi nieprawidłowościami.

W postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym nie doszło do nieważności postępowania, której podstawy Sąd Najwyższy bierze pod rozagę z urzędu, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

aj